

PLANYS DEL MALALT

Heus-me ací, estrany entre les coses,
tot malferit i enyorant infermeres.
Cosides tinc les carns primeres,
a prop només l'espina de les roses.

Maldestre sóc i, per mala fortuna,
arrossegant mon cos entre els afanys,
pidole dignitat, dignitat a sol i lluna
i, d'amagat, retorç en aquests planys.

Sóc presoner de corporal esquinq
i en els clivells tinc l'ànima abocada,
i el mal de cos me la té clivellada
i cada trau raja els planys que dic.

No coneix mercedaris mon presidi,
cap rescat hi ha que pague aquest Alger,
just maldar per servar el cos sencer,
mantenint el seny sobre el deliri.

De l'aurora l'ull, escorta del silenci,
branda senyal d'esperada aliança:
sí, dels malalts, la nit fa cobejança
el dia abeura son al desfici.

Per què assetgeu amb tedi ma esperança?
Quan no em burxeu la sang, la feu estanca.
Del jorn, només puc prendre la llum blanca
i, en tan poc cove, no creix la delectança.

Negueu-me, son, dels dits a la memòria,
cobriu-me el bosc feréstec dels sentits,
colgueu l'eixam desacordat dels crits
i embolcalheu ma pensa amb vostra boira.

Vila, Severí. "Planys del malalt" .